

cova přihláška s výhradou inventáře, pokud se týče odevzdání pozůstalosti s touto výhradou. To jasně praví §§ 801 a 802 obč. zák. Přihlásil-li se dědic k předlužené pozůstalosti bez výhrady inventáře, přecházejí na něho podle § 801 obč. zák. dluhy pozůstalostní bez omezení a on za ně ručí celým svým jměním; omezené ručení do výše pozůstalosti, po případě zánik dluhu nastává toliko podmíněčnou přihláškou, pokud se týče podmíněčným odevzdáním pozůstalosti (§§ 802 a 815 obč. zák.). Žalobkyně přihlásila se k dědictví s dobrodiním inventáře teprve 30. června 1926, odevzdána jí byla pozůstalost s výhradou inventáře až dne 13. srpna 1926, kdežto řízení ve sporu proti Šimonu F-ovi o zaplacení nyní vymáhané pohledávky, do něhož po smrti F-ově žalobkyně nevstoupila, bylo skončeno a rozsudek byl vydán dne 7. dubna 1926. Nastala tedy skutečnost nárok zrušující (omezující), o kterou se žaloba opírá, totiž přihláška s výhradou soupisu, pokud se týče odevzdání pozůstalosti s touto výhradou až po skončení sporného jednání. Podanou žalobu nebylo lze podle toho zamítnouti z důvodu prvním soudem použitého a rekurentkou zastávaného, že skutečnost nárok zrušující nebyla zavčas ve sporu proti Šimonu F-ovi po jeho smrti uplatněna a napadené usnesení, vycházející z názoru tuto vysloveného, není pochybené.

Čís. 8137.

K povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest mimo jiné třeba, by vydobytí nároku navrhovatele bylo ohroženo subjektivním chováním odpůrce, činícím jeho majetek pro navrhovatele nepřístupnějším. Nestačí, že pohledávku bude snad třeba vymáhati ve Francii.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, Ř II 187/28.)

Ku zajištění peněžité pohledávky povolil soud první stolice prozatímní opatření, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 379 druhý odstavec ex. ř. lze povolit prozatímní opatření jenom tehdy, osvědčil-li navrhovatel ohrožení svého nároku ve smyslu subjektivním, totiž že jest pravděpodobno, že dlužník podnikne úmyslné jednání, směřující k tomu, by bylo zmařeno věřitelovo uspokojení. V případě, o nějž jde, však navrhovatel takového jednání odpůrcovo ani ne tvrdí, nýbrž odůvodňuje svůj návrh pouze tím, že odpůrce má své stálé bydliště ve Francii a v tuzemsku, že nemá majetku kromě pohledávky, o jejíž zabavení se žádá. Tato okolnost však o sobě nedostačuje k osvědčení subjektivního ohrožení, jež požaduje § 379 ex. ř. Okolnost tato by dostačovala podle § 381 ex. ř. k povolení prozatímního opatření ku zajištění jiných nároků než peněžitých, avšak pro pohledávky peněžité zákon takového výjimečného ustanovení nemá. Ježto tu tedy není této zákonné podmínky, nelze povolit prozatímní opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení zdůrazňuje správně a ve shodě s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu, že ku povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest mimo jiné třeba, by vydobytí nároku navrhovatele bylo ohroženo subjektivním chováním odpůrce, činícím jeho majetek pro navrhovatele nepřístupnějším. Stěžovatel mylně spatřuje takové chování odpůrkyně v tom, že tato popírá svůj osobní závazek z ujednaného obchodu, namítajíc, že obchod neuzavřel její zástupce jménem jejím a pro ni, nýbrž pro sebe, neboť touto námitkou není ještě nikterak osvědčeno, že odpůrkyně se svým majetkem nakládá tak, že se stává pro uspokojení nároků navrhovatelů nepřístupnějším, než kdyby námitky této nevznesla. Okolnost, že pohledávku bude snad navrhovatelům vymáhati ve Francii (srov. úmluvu mezi Československem a Francií čís. 46 z roku 1926 sb. z. a n.) o sobě nedoličuje subjektivní chování odpůrkyně, shora vytčené, jež se vyžaduje pro povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky podle § 379 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 8138.

Není závady, by do žaloby o plnění nebyl pojat i mezitímní určovací návrh, týkající se nutného předpokladu rozhodnutí sporu.

Pro přechod zákonného nároku poškozeného proti škůdci na náhradu škody na nemocenskou pojišťovnu jest lhostejno, zda pojištění poškozené osoby u nemocenské pokladny bylo dobrovolné, či nucené.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, Rv II 731/27.)

Živnostenská nemocenská pokladna domáhala se na zaměstnavateli podle § 65 zákona o nemocenském pojištění náhrady škody, ježto pojištěnka Anna K-ová, zaměstnaná u žalovaného, utrpěla úraz při nakládání sena. Žalobní prosba zněla v ten rozum, by bylo určeno, že nárok Anny K-ové proti žalovanému na náhradu škody jest po právu a by žalovaný byl uznán povinným nahraditi žalobkyni zažalovaný peníz. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Právní názor dovolatelův, že nelze spojití žalobu určovací se žalobou o plnění, vyvrátil již dovolací soud v rozhodnutí čís. 4054 sb. n. s., na jehož důvody se tuto odkazuje. Jde vlastně o žalobní nárok na plnění a zároveň o mezitímní návrh na určení podle § 236 c. ř. s., jenž byl pojat již do žaloby, jehož řešení jest nutným předpokladem rozhodnutí sporu, neboť se týče důvodu žalobního nároku a o něm musí soud vždy rozhodnouti dříve, než vyvodí z něho důsledek, zda jest opodstatněn nárok na plnění. Poněvadž předpokladem nároku žalobkyně jako postupnice